

Arrest

nr. 200 347 van 26 februari 2018
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. ACER
Brugstraat 5 bus 18
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 december 2016 tot weigering van een aanvraag tot herinschrijving in het bevolkingsregister.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 februari 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 3 juli 2007 in het bezit gesteld van een F+-kaart, geldig tot 14 mei 2018, dit op basis van een huwelijk met een Roemeense onderdaan.

1.2. Op 6 maart 2015 wordt verzoeker ambtshalve geschrapt uit het bevolkingsregister.

1.3. Verzoeker meldt zich op 27 oktober 2017 aan bij de gemeentelijke diensten met de vraag om terug te worden geplaatst in zijn vorige administratieve toestand.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 8 december 2016 een beslissing waarbij wordt gesteld dat geen gunstig gevolg kan worden gegeven aan de aanvraag tot herinschrijving in het bevolkingsregister. Deze beslissing, die verzoeker op 13 december 2016 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“[...] Betrokkene werd op 06.03.2015 ambtshalve geschrapt uit het bevolkingsregister.

Op 27.10.2016 heeft hij gevraagd om terug in zijn vorige administratieve toestand te worden geplaatst.

Overeenkomstig artikel 39 § 7 van het K.B. van 08/10/1981 wordt de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur, verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.

Na onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn / haar aanvraag.

Betrokkene heeft namelijk géén bewijzen geleverd van zijn aanwezigheid in België tijdens de periode vanaf het voorstel tot ambtelijke schrapping op 07.07.2014 tot het aanbieden ter inschrijving op 27.10.2016.

Hij legt enkel een bewijs voor van zijn arrestatie en opsluiting in een Roemeens gevangenis. Hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar en 6 maanden en werd pas op 19.10.2016 vrijgelaten.

Overeenkomstig artikel 42 quinquies § 7 van de wet van 15/12/1980 wordt het duurzaam verblijfsrecht verloren door een afwezigheid van meer dan 2 achtereenvolgende jaren uit het Rijk. Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, moet daarom vastgesteld worden dat betrokkene het duurzaam verblijfsrecht heeft verloren. “

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 19 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 35 en 39 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het vertrouwensbeginsel. Na een theoretische uiteenzetting over de geschonden geachte bepalingen en beginselen, waarbij de draadwijdte ervan wordt geschetst, waar de Raad zich bij kan aansluiten, betoogt verzoeker als volgt:

“[...]

In concreto

Vanwege een veroordeling heeft verzoeker een gevangenisstraf van 3 jaar opgelopen waardoor hij een tijd afwezig was in het rijk, resp. van 04.08.2014 tot 19.10.2016.

Hierdoor was hij niet aanwezig in het Rijk.

Hij werd op 06.03.2015 ambtelijk geschrapt uit het bevolkingsregister.

Op 27.10.2016 heeft hij de gemeente verzocht om terug te worden ingeschreven.

Verzoeker heeft buiten zijn wil ongeveer 2 jaar lang het grondgebied verlaten.

Hij was helaas in de onmogelijkheid om het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats in kennis te stellen van zijn aanhouding.

Met andere woorden, verzoeker werd door omstandigheden, onafhankelijk van zijn wil, verhinderd om naar België terug te keren.

Hij werd op 19.10.2016 in vrijheid gesteld van de Roemeense gevangenis. De documenten van de opsluiting en vrijlating werden voorgelegd aan het gemeentebestuur.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de documenten die hij heeft voorgelegd omdat verweerster stelt, niettegenstaande dat verzoeker de documenten van de opsluiting heeft voorgelegd, dat verzoeker geen bewijs heeft voorgelegd van een bewijs van zijn aanwezigheid in België tijdens de periode vanaf het voorstel tot ambtelijke schrapping op 07.07.2014 tot het aanbieden ter inschrijving op 27.10.2016. Deze stelling is gewoonweg contradictorisch.

Verweerster motiveert dat verzoeker geen bewijzen van aanwezigheid heeft voorgelegd. Maar dit wordt sowieso niet betwist door verzoeker. Hij heeft met de documenten die hij heeft voorgelegd de reden van zijn afwezigheid aan te tonen.

Verzoeker vindt de bestreden beslissing juridisch gebrekkig omdat verweerster hierin met geen woord rept mbt de overmachtsituatie waarin verzoeker zich bevond. De attesten van zijn opsluiting zijn een bewijs van zijn opsluiting. Toch weigert verwerende partij hierover te motiveren.

Verwerende partij meldt in de bestreden beslissing dat de wettelijke basis van de genomen beslissing de volgende artikelen betreffen:

Artikel 39§7 van het KB van 08.10.1981

[...]

Artikel 42 quinquies § 7 van de Vreemdelingenwet van 1980 luidt als volgt:

[...]

Nergens uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid op basis van welke specifieke wettelijke grondslag de beslissing werd genomen.

Er wordt evenmin vermeld waarom de stukken, zijnde de attesten die verzoeker werden voorgelegd, niet voldoende waren.

Verwerende partij maakt enkel melding dat verzoeker geen bewijzen van zijn aanwezigheid kon voorleggen voor de kwestieuze periode.

Verweerster heeft in de bestreden beslissing een standaard stijlformulering gehanteerd zodat er sprake is van een schending van de motiveringsplicht.

Verzoeker heeft met documenten die hij heeft neergelegd aangetoond dat hij door omstandigheden onafhankelijk van zijn wil niet naar België kon terugkeren tijdens de periode van 07.07.2014 tot 27.10.2016.

Het is dan ook onontbeerlijk dat verwerende partij een duidelijke en nauwgezette motivering dient te bieden ten aanzien van elk stuk dat door verzoeker werd aangebracht teneinde de reden van zijn afwezigheid in België aan te tonen.

De motivering van verwerende partij is niet afdoende in het licht van de toepassing van het recht op terugkeer en de vrije bewijsvoering ter weerlegging van vermoeden van afwezigheid.

Gelet op het belang van het dossier en de mogelijke toekomstperspectieven van verzoeker in België is het onaanvaardbaar dat verwerende partij verzaakt aan haar motiveringsplicht. Zij heeft zelfs geen poging ondernomen om haar beslissing te motiveren.

Er werd evenmin rekening gehouden met de minderjarige Belgische kinderen van verzoeker.

Om al deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden. [...]"

2.2. Verzoeker kan bezwaarlijk opperen dat nergens uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid op basis van welke specifieke wettelijke grondslag ze werd genomen. De bestreden beslissing verwijst immers eerst duidelijk naar artikel 39, §7 van het Vreemdelingenbesluit om vast te stellen dat de vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur, verondersteld wordt het land te

hebben verlaten behoudens tegenbewijs, waarna de door verzoeker overgelegde documenten worden beoordeeld en wordt geconcludeerd dat deze geen bewijzen vormen van aanwezigheid in de periode tussen 7 juli 2014 en 27 oktober 2016. Vervolgens verwijst de bestreden beslissing naar artikel 42quinquies, § 7 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een duurzaam recht op verblijf slechts kan worden verloren door een afwezigheid van meer dan twee achtereenvolgende jaren uit het Rijk. Daarna wordt geconcludeerd dat verzoeker zijn duurzaam verblijfsrecht heeft verloren. Gelet op voormelde motivering die blijkt geeft van een appreciatie van de elementen die de zaak van verzoeker kenmerken, kan verzoeker in zijn verzoekschrift bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissing een standaard stijlformulering bevat. Alleszins is het zo dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.). Voorts kan verzoeker ook niet worden gevolgd in zijn betoog dat de bestreden beslissing niet vermeldt waarom de door hem neergelegde attesten niet voldoende zijn. Het is duidelijk dat de stukken van verzoeker wijzen op een afwezigheid in het Rijk wegens een arrestatie en opsluiting in Roemenië en dus inherent niet wijzen op een aanwezigheid in het Rijk. Hierop wijst de verwerende partij ook in de bestreden beslissing waar ze stelt dat verzoeker geen bewijzen heeft geleverd van zijn aanwezigheid in het Rijk. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.3. Verzoeker is van oordeel dat de bestreden beslissing juridisch gebrekkig is omdat de verwerende partij met geen woord rept over een overmachtssituatie. Losstaand van de vraag in welke mate verzoeker een opgelopen veroordeling voor mensensmokkel en een daaruit voortvloeiende gevangenisstraf kan beschouwen als een omstandigheid die geheel buiten zijn wil om is geschied, ziet de Raad niet in wat de grondslag is van verzoekers verwachting, minstens laat hij na dit te duiden. Verzoeker citeert artikel 39 van het Vreemdelingenbesluit, doch de Raad leest hierin niets over een overmachtssituatie. Dit kan evenmin worden gelezen in artikel 42quinquies, § 7 van de Vreemdelingenwet dat specifiek bepaalt:

“Wanneer een duurzaam recht op verblijf werd verkregen, kan het slechts worden verloren door een afwezigheid van meer dan twee achtereenvolgende jaren uit het Rijk.”

2.4. Verzoeker brengt met zijn betoog de invalshoek van verweerder niet aan het wankelen die erin bestaat na te gaan of de door verzoeker overgemaakte stukken van aard zijn een aanwezigheid in het Belgische Rijk aan te tonen. Logischerwijze is de verwerende partij van oordeel dat de opsluiting in Roemenië geen dergelijke aanwezigheid aantoont, wat verzoeker *“sowieso niet betwist”*.

2.5. Verzoeker is van oordeel dat de motivering contradictorisch is, waar verweerder enerzijds vaststelt dat stukken werden overgelegd aangaande een opsluiting in Roemenië en anderzijds besluit dat verzoeker geen bewijs heeft voorgelegd van een bewijs van zijn aanwezigheid in België tijdens de periode vanaf het voorstel tot ambtelijke schrapping op 7 juli 2014 tot het aanmelden ter inschrijving op 27 oktober 2016, maar de Raad kan hierin geen tegenstrijdigheid ontwaren. Verzoeker verduidelijkt deze vermeende tegenstrijdigheid ook niet.

2.6. Waar verzoeker nog stelt dat geen rekening werd gehouden met zijn minderjarige Belgische kinderen, wijst de Raad erop dat artikel 42quinquies, § 7 van de Vreemdelingenwet niet voorziet dat het duurzaam verblijfsrecht alsnog kan worden behouden, niettegenstaande een vastgestelde afwezigheid van twee opeenvolgende jaren uit het Belgische Rijk, in het geval dat er Belgische kinderen aanwezig zijn. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verweerder met deze omstandigheid rekening diende te houden. Het staat verzoeker steeds vrij om zijn verblijf, al dan niet in functie van zijn Belgische kinderen, op duurzame wijze te regelen.

2.7. Wat betreft de aangevoerde schendingen van artikel 19 van de Vreemdelingenwet en artikel 35 van het Vreemdelingenbesluit, dient de Raad op te merken dat verzoeker nalaat te duiden op welke wijze deze artikelen werden geschonden door de bestreden beslissing. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve onontvankelijk. Wat betreft de in de hoofding van het middel aangevoerde schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, blijft verzoeker eveneens in gebreke in concreto aan te geven op welke wijze deze beginselen van behoorlijk bestuur zouden zijn geschonden door de bestreden beslissing. Deze onderdelen van het middel zijn derhalve, bij gebreke aan de vereiste precisering, eveneens onontvankelijk.

Het enig middel is derhalve, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig februari tweeduizend achttien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA